

Drago kamenje

Prije nekoliko godina u jednoj američkoj prestižnoj školi, jedan je profesor svojim učenicima održao izuzetno predavanje o socijalnoj ekonomiji. Profesor je pažljivo postavio na stol staklenu posudu, bez ikakva objašnjenja. Zatim je izvadio vreću punu kamenja i jedan po jedan stavljao u posudu, sve dok je nije napunio. Nakon toga, pitao je svoje učenike: „Je li posuda puna?“

„Jest“ , složili su se učenici.

Profesor se nasmijao. Ispod stola izvukao je drugu vreću napunjenu šljunkom. Uspio je ubaciti manje kamenčiće u prostor između većeg kamenja u posudi. Ponovno je pitao učenike: „Je li sada posuda puna?“

„Nije“ , čuo se odgovor. Učenici su već shvatili da nešto slijedi.

I bili su u pravu jer je profesor donio vreću s finim pijeskom. U posudu punu kamenja i šljunka uspio je ubaciti i nešto pijeska. Opet je upitao učenike: „Je li sada posuda puna?“

„Poznavajući vas, vjerojatno nije“ , odgovorili su učenici.

Nasmijavši se njihovu odgovoru, donio je mali vrč vode, koju je ulio u posudu punu kamenja, šljunka i pijeska. Kada voda više nije stala u posudu, spustio je vrč i pogledao u razred.

„Dakle, što možete iz ovoga naučiti?“ upitao je učenike.

Jedan od njih odgovorio je: „Bez obzira koliko vam je pretrpan raspored, uvijek u njega možete nešto dodatno ubaciti!“ Bila je to ipak poslovna škola.

„Ne“ , zagrmio je profesor. „To pokazuje sljedeće: želite li da vam veliko kamenje stane u nešto, morate najprije njega ubaciti.“

Bila je to pouka o prioritetima.

Što je to „veliko kamenje“ u vašoj „posudi“? Što je najvažnije u vašem životu što treba u njega stati? Molim vas, osigurajte u svom rasporedu najprije mjesto za „drago kamenje“. U protivnom, nikada nećete naći prostor za njega, nikada ga nećete dosegnuti.

*Ajahn Brahm (2014)
Krava koja je plakala i druge budističke priče o sreći*